

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 415/2022-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Straku (sudca spravodajca) a sudcov Roberta Šorla a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátskou kanceláriou BIZOŇ & PARTNERS, s. r. o., Hviezdoslavovo námestie 25, Bratislava, proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2Cob/41/2018-555 z 30. apríla 2019 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2Obdo/95/2020 z 28. októbra 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkové východiská

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 16. marca 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) označenými v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľka žiada napadnuté rozhodnutia zrušiť a vrátiť vec na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti, napadnutých rozhodnutí a príloh vyplýva nasledovný stav veci: Žalobkyňa [REDAKOVANÉ], sa domáhala zaplataenia 3 968,00 eur za činnosť vykonanú v súvislosti s organizáciou a zabezpečením svadby konanej 14. augusta 2010. Okresný súd Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom č. k. 26Cb/72/2011-243 z 24. apríla 2013 žalobu zamietol z dôvodu nedostatku aktívnej legitimácie žalobkyne. Na odvolanie žalobkyne krajský súd rozhodnutím č. k. 2Cob/265/2013-326 z 13. januára 2015 rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Následne okresný súd usúdil, že pre posúdenie nároku žalobkyne je nevyhnutné určiť

okruh subjektov zviazaných zo zmluvy, pričom dospel k záveru, že v danom prípade išlo o inominátnu zmluvu podľa § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka.

3. Z mailovej komunikácie, predbežnej kalkulácie, podmienok spolupráce, ako aj príjmového pokladničného bloku okresný súd zistil, že predzmluvné rokovania prebehli medzi sťažovateľkou a fyzickou osobou – podnikateľkou [REDAKOVANÉ] s obchodným názvom [REDAKOVANÉ]. Návrh zmluvných podmienok, predbežnú kalkuláciu, ako aj zálohovú faktúru vystavila podnikateľka [REDAKOVANÉ]. Ďalšie zálohové faktúry už boli vystavené obchodnou spoločnosťou. Žalobkyňa tvrdila, že asi 8. júna 2010 došlo medzi [REDAKOVANÉ] a sťažovateľkou k ústnej dohode, že plnenia a fakturáciu bude žalobkyňa vykonávať ako obchodná spoločnosť. Sťažovateľka popierala vznik zmluvy so žalobkyňou s poukazom na predzmluvné dojednania cez maily na zaplatenie zálohy 100 eur, keď bola stranou [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] ako fyzická osoba – podnikateľ. Tiež poukazovala na neexistenciu dôkazu preukazujúceho zmenu zmluvy ako celku či zmenu účastníka zmluvy. Zálohové faktúry (č. 2010/16, č. 2010/20, č. 2010/21 a č. 2010/22) sa mali podľa sťažovateľky týkať iných obchodov so žalobkyňou, pričom faktúru č. 2010/22A sťažovateľka nikdy nevidela a neplatila. Sťažovateľka bola okresným súdom opakovane vyzvaná na preukázanie existencie iného obchodného vzťahu so žalobkyňou, čo však neurobila. Sťažovateľka napádala autenticitu mailovej správy z 8. júna 2010, ktorou mala žalobkyňi navrhnúť fakturovanie s predmetom služby „poradenstvo a spolupráca pri organizovaní spoločenských akcií“, čo však nepreukázala. Okresný súd uviedol, že sťažovateľka sa nemôže vyhýbať splneniu dôkaznej povinnosti argumentáciou založenou na obchodnom tajomstve. Sťažovateľka nespochybnila súvislosť zálohových faktúr s organizáciou svadby, ktorých súvislosť podporuje aj časová spojitosť, a jej tvrdenia nepovažoval okresný súd v súvislosti s tvrdeniami žalobkyne za dôveryhodné. K tomu, či sa sťažovateľka ústne dohodla so žalobkyňou na tom, že žalobkyňa bude konať ako obchodná spoločnosť, okresný súd uviedol, že je nepravdepodobné, že by sťažovateľka platila opakovane faktúry žalobkyňi, ak by bola presvedčená o tom, že svadba je organizovaná fyzickou osobou – podnikateľom. Tvrdeniu sťažovateľky, že v súvislosti s organizáciou svadby nikdy so žalobkyňou nekomunikovala, nezodpovedá ich komunikácia pri vrátení niektorých faktúr, ktoré boli sťažovateľkou adresované priamo žalobkyňi ako obchodnej spoločnosti, čo okresný súd považoval za prejav vôle sťažovateľky. Okresný súd dospel k záveru, že procesná obrana sťažovateľky koliduje s jej vonkajšou manifestáciou vôle počas existencie zmluvného vzťahu v čase pred začatím konania, aj keď v prípade absencie písomnej formy zmluvy mohli spočiatku okolnosti prípadu budiť dojem, že organizácia svadby bola dojednaná s fyzickou osobou – podnikateľom. Výkladom § 266 ods. 1 až ods. 3 Obchodného zákonníka dospel okresný súd k záveru, že došlo k dohode, podľa ktorej žalobkyňa bude organizátorom svadby a tak bude účtovať aj vzniknuté náklady.

4. Po ustálení záveru o aktívnej legitímácii žalobkyne, na rozporovaní ktorej stála celá procesná obrana sťažovateľky, okresný súd konštatoval, že sťažovateľka, čo sa týka dôvodu a výšky, nijako nenamietala fakturované služby. Okresný súd po rozsiahlom dokazovaní a nepopretí nároku žalobkyne sťažovateľkou považoval výšku pohľadávky v zmysle § 151 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) za nespornú a nároku vyhovel.

5. Krajský súd sa v napadnutom rozsudku plne stotožnil s argumentáciou okresného súdu a jeho závermi. Za nesubstancované považoval krajský súd tvrdenia sťažovateľky z 27. januára 2012 spochybňujúce činnosť žalobkyne ako obchodnej spoločnosti a jej aktívnu legitímáciu.

Ako neúčinný posúdil aj návrh sťažovateľky na nariadenie 10-hodinového pojednávania na detailné preskúmanie položiek s cieľom popretia skutkových tvrdení žalobkyne. Takéto všeobecné, abstraktné popretie bez konkretizácie položiek, dôvodov, rozsahu, ceny a podobne považoval krajský súd za nepodstatné tvrdenia bez potreby prihliadania naň. Okresný súd vyzval strany na predloženie dôkazov, čo sťažovateľka nevyužila a zotrvala na svojich tvrdeniach. Krajský súd odobril aj vyhodnotenie mailu z 8. júna 2010 a poukázal na to, že ak sa podľa tvrdenia sťažovateľky faktúry netýkali zmluvného vzťahu so žalobkyňou, mala sťažovateľka preukázať, čoho sa týkali.

6. Krajský súd sa stotožnil s podradením zmluvného vzťahu pod § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka ako vzťahu medzi žalobkyňou – obchodnou spoločnosťou a sťažovateľkou – podnikateľkou, a to ústnou formou, pričom sa nestotožnil s jej názorom, že by malo ísť o príkaznú zmluvu podľa § 724 Občianskeho zákonníka. Zo správania strán nevyplývalo namietanie sťažovateľky, že jej zmluvným partnerom je obchodná spoločnosť.

7. Následné dovolanie sťažovateľka odôvodnila podľa § 420 písm. f) CSP tým, že krajský súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Zároveň podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP namieta, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, pričom rozhodnutie krajského súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu.

8. Sťažovateľka uviedla, že okresný ani krajský súd si dostatočne neoverili, ktoré tvrdenia strán sporu je možné považovať za nesporné a ktoré nie. Tým, že sťažovateľke bolo znemožnené žiadať predloženie dôkazov na preukázanie tvrdení, jej malo byť znemožnené uskutočňovať jej patriace procesné právo a porušené právo na spravodlivý proces. K záverečným rečiam uviedla, že nemusia byť prednesené a len poukazujú na tvrdenia strán prednesené v konaní. Ďalej poukázala na to, že v čase začatia konania a vydania prvého rozsudku okresného súdu a zrušujúceho uznesenia krajského súdu bol účinný Občiansky súdny poriadok (ďalej len „OSP“). Až následne v rámci druhého rozsudku okresného súdu a potvrdzujúceho uznesenia krajského súdu bol účinný CSP. Sťažovateľka tvrdí, že väčšina skutkovej argumentácie bola prednesená ešte počas účinnosti OSP a nemohla vedieť, že ak sa okresný súd nestotožní s jej námietkou aktívnej vecnej legitímácie, tak jej *„na základe ustanovení o popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentrácii konania absolútne žiaden priestor ďalej argumentovať k jednotlivým položkám, z ktorých vyplývala žalovaná suma a že tvrdenia strán sporu v tejto časti vyhodnotí súd ako zhodné“*. Je toho názoru, že súdy v rozpore s § 470 ods. 2 CSP o popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentrácii konania postupovali v jej neprospech. Súdy mali v prípade nedostatočne substancovaných tvrdení využiť § 150 ods. 2 CSP a vyzvať na ďalšie skutkové tvrdenia. Keďže tak podľa nej nekonali, mali porušiť právo sťažovateľky na spravodlivý proces.

9. Sťažovateľka vyčíta okresnému a krajskému súdu aj to, že neprihliadali na základné princípy v čl. 11 ods. 3 CSP, čím mali porušiť jej právo na spravodlivý proces neprimeraným znevýhodnením sťažovateľky voči žalobkyňi. Ďalej im vyčíta, že neprihliadli na opakované zmeny žaloby nielen čo sa týka subjektu žalobkyne, ale aj jej hmotnoprávneho postavenia. Sťažovateľka tvrdí, že tak nemohla reagovať na argumentáciu žalobkyne.

10. K dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP sťažovateľka uviedla, že aj keby so žalobkyňou vstúpila do zmluvného vzťahu, čo odmieta, ten nemohol vzniknúť pre nedostatky

v určitosti a zrozumiteľnosti (hlavne predmet zmluvy, zmluvné strany a cena). V danom prípade nemohlo ísť o organizáciu celej svadby, keďže návrh predbežnej kalkulácie bol na sumu 1 139,40 eur. Neurčitost' a nezrozumiteľnosť sa mala týkať aj zmluvných strán, keďže organizácia svadby bola objednaná fyzickou osobou – podnikateľom s obchodným menom [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED], pričom viaceré dokumenty boli vystavené na fyzické osoby [REDACTED] a [REDACTED]. Z údajne konkludentne uzavretej zmluvy nemal vyplývať ani spôsob určenia ceny, keď malo dochádzať k svojvoľnému navyšovaniu ceny až na 3 968,00 eur, oproti 1 139,40 eur. Z uvedeného mali podľa sťažovateľky okresný aj krajský súd vyvodit' absolútnu neplatnosť zmluvy, a keďže tak neurobili, konali v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou najvyššieho súdu, vec, čo sa týka platnosti zmluvy, nesprávne právne posúdili a dospeli k nesprávnym právnym záverom.

11. Najvyšší súd uvádza, že v dovolaní chýba jasné vymedzenie právnej otázky, pri ktorej riešení sa okresný a krajský súd odklonili od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Nie je ju možné vyvodit' ani pri zovšeobecnení obsahu dovolania (III. ÚS 123/2020), pričom sťažovateľka namieta skutkové otázky s akcentom na „novotu“, ktorej nemožno priznať účinky podľa § 366 CSP.

12. Najvyšší súd tiež uvádza, že uvedené nedostatky neurčitého zmluvného vzťahu uviedla sťažovateľka prvýkrát, preto na nich najvyšší súd nemohol prihliadnuť v žiadnom smere. Takto nastolená polemika by ani nemohla založiť prípustnosť dovolania v danej veci vyvodenej podľa nesprávneho právneho posúdenia, pretože absencia predpísaných náležitostí „neurčitého“ zmluvného vzťahu môže byť predmetom len konkrétneho jedného sporového konania, z čoho je zrejmé, že takáto otázka nemôže byť predmetom skoršej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu. Preto najvyšší súd nemôže uskutočniť meritórny dovolací prieskum napadnutého rozsudku krajského súdu.

13. K svojmu záveru o neprípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP týkajúceho sa riešenia skutkových otázok sa najvyšší súd vyjadril už vo svojich skorších rozhodnutiach (č. k. 1Obdo/47/2017, 4Obdo/45/2017 a č. k. 5Obdo/22/2017).

14. Zároveň podľa najvyššieho súdu za relevantné vymedzenie dovolacieho dôvodu v zmysle § 432 ods. 1 a 2 CSP nemožno považovať tvrdenia sťažovateľky spočívajúce len v jej nespokojnosti s vyvedením skutkových záverov.

15. Sťažovateľka namietala, že okresný a krajský súd založili rozhodnutia na „zhodných tvrdeniach“, pričom spornosť má byť zjavná už zo žaloby a príloh, ďalej na presune dôkazného bremena na sťažovateľku a krajský súd poukázal aj na záverečnú reč sťažovateľky zameranú na aktívnu vecnú legitimáciu žalobkyne namiesto vyjadrenia sa k nároku žalobkyne.

16. Krajský súd uviedol, že v spore bolo vydané prvé rozhodnutie okresného súdu 24. apríla 2013, ktoré bolo krajským súdom 13. januára 2015 zrušené a vec bola následne vrátená na ďalšie konanie a rozhodnutie okresnému súdu, čiže obe boli vydané za účinnosti OSP, preto je potrebné prihliadať na znenie prechodného ustanovenia § 470 ods. 2 CSP, podľa ktorého sa popretie skutkových tvrdení protistrany podľa § 151 ods. 1 CSP a sudcovská koncentrácia konania podľa § 153 ods. 1 CSP neuplatní v konaniach začatých za účinnosti OSP, pokiaľ by to bolo v neprospech strany. Krajský súd však konštatuje, že v danom spore nedošlo k nesprávnej aplikácii tohto prechodného

ustanovenia tak, ako to uviedla sťažovateľka. Neboli jej odopreté ani práva v podobe výzvy súdu na ďalšie skutkové tvrdenia v dôsledku prezumpcie nedostatočne substancovaných tvrdení.

17. Krajský súd uviedol, že *„cieľom dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na strane sporu, bez ohľadu na jej procesné postavenie. Poslednou procesnou možnosťou splnenia dôkaznej povinnosti je okamih vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej. V zmysle úpravy podľa CSP majú strany povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu. Táto povinnosť tvrdenia sa vzťahuje na skutkové okolnosti súvisiace s procesným útokom alebo procesnou obranou strany sporu s tým, že porušenie povinnosti tvrdenia sa považuje za procesnú pasivitu strany sporu. Ide o úpravu prevzatú z OSP, kedy povinnosť označiť dôkazy sa vzťahovala na všetky tvrdenia, ktoré sa uviedli v žalobe a vo vyjadrení žalovaného. Nesplnenie dôkaznej povinnosti prináša so sebou také rozhodnutie súdu, ktoré vychádza zo skutkového základu zisteného z dôkazov navrhnutých účastníkom (stranou) v opačnom procesnom postavení než je účastník (strana), ktorý nesplnil alebo nedostatočne splnil svoju dôkaznú povinnosť.“*

18. Z toho vyplýva, že OSP, ako aj CSP vyžadujú uvádzať podstatné dôkazné tvrdenia pravdivo a včas. Nesplnenie dôkaznej povinnosti má u oboch procesných kódexov za následok procesný neúspech strany sporu, ktorá bola v tomto smere pasívna.

19. Okresný súd v rozhodnutí z 12. júla 2017 svoje závery oprel o ustanovenie § 151 ods. 1 CSP, ktorého aplikácia v neprospech strany je *a priori* v zmysle prechodných ustanovení § 470 ods. 2 CSP neprípustná, čo môže vzbudzovať dojem jeho nesprávnej aplikácie. Rozhodnutie okresného súdu v danom spore sa viaže na nesplnenie dôkaznej povinnosti sťažovateľky, čo však v zmysle už uvedeného nie je v rozpore s dotknutým prechodným ustanovením. Krajský súd vo svojom napadnutom rozhodnutí závery okresného súdu precizoval s odkazom na ustanovenie § 150 CSP týkajúce sa skutkových tvrdení strán sporu a § 186 ods. 2 CSP, podľa ktorého súd vychádzal zo zhodných skutkových tvrdení strán sporu.

20. Najvyšší súd uvádza, že sťažovateľka v priebehu konania sústredila svoju procesnú obranu na nedostatok aktívnej legitímácie žalobkyne a bola toho názoru, že nárok nie je daný. Po vrátení veci krajským súdom jej muselo byť známe vzhľadom na obsah rozhodnutia krajského súdu, že okresný súd v ďalšom konaní bude zameriavať svoje dokazovanie opätovne na skúmanie aktívnej legitímácie žalobkyne a v kladnom prípade na skúmanie jej nároku. Okresný súd po konštatovaní aktívnej legitímácie žalobkyne uviedol, že v priebehu celého konania sťažovateľka žiadnym spôsobom nespochybnila uplatnený nárok, čo sa týka dôvodu a výšky. Krajský súd v napadnutom rozsudku poukázal na právnu teóriu substancovaných tvrdení a dodal, že všeobecné a nekonkrétne skutkové tvrdenia bez označenia dôkazov medzi takéto tvrdenia nepatria. Ako nesubstancované tvrdenia možno považovať podľa krajského súdu tie, ktoré sťažovateľka uviedla vo svojom vyjadrení z 27. januára 2012 k námietke aktívnej legitímácie žalobkyne ako obchodnej spoločnosti. Týmto tvrdením podľa krajského súdu sťažovateľka nepoprela dôvod, rozsah, kvalitu alebo cenu, resp. skutkové tvrdenia žalobkyne, čo sa týka dôvodu a výšky uplatneného nároku. Preto krajský súd nesúhlasil s námietkou sťažovateľky, že došlo k porušeniu § 186 ods. 2 CSP, keď mal okresný súd sporné nezhodné tvrdenia strán sporu vyhodnotiť ako nesporné a na jeho základe rozhodnúť. Aj krajský súd uzavrel, že sťažovateľkou nepopreté skutkové tvrdenia žalobkyne je potrebné vyhodnotiť ako nesporné.

21. Najvyšší súd zdôrazňuje vyjadrenia krajského súdu, že nesplnenie dôkaznej povinnosti vedie k rozhodnutiu postavenému na dôkazoch, ktoré mal konajúci súd k dispozícii, a spravidla k neúspechu pasívnej strany. Konajúce súdy tým, že poukázali na nespochybnenie nároku sťažovateľkou, čo sa týka dôvodu a výšky, v zmysle už uvedeného nemohli konať v rozpore s prechodným ustanovením § 470 ods. 2 CSP. Nemožno tak súhlasiť s námietkou sťažovateľky, že jej procesná pasivita pri popieraní nároku by mala byť vnímaná ako zmena pravidiel dokazovania oproti OSP, resp. že ide o retroaktívny účinok pravidiel dokazovania podľa CSP. Sťažovateľka mala, čo sa týka dôvodu a výšky, dostatok priestoru na spochybnenie nároku žalobkyne. Aj pokiaľ ide o záverečnú reč sťažovateľky, tak sa sústredila na napádanie aktívnej legitímácie žalobkyne, namiesto rozporovania jej nároku, čo sa týka dôvodu a výšky, čím je nedôvodná aj námietka sťažovateľky, že súdy sa zaoberali len protokoláciou jej záverečnej reči namiesto vyjadrení prednesených v celom súdnom konaní.

22. Pokiaľ ide o tvrdené nesprávne postupy konajúcich súdov, týkajúce sa zmeny predbežného právneho názoru o aktívnej legitímácii žalobkyne a zmeny skutkových okolností, resp. opakované zmeny žaloby, ku ktorým dochádzalo bez rozhodnutia o zmene žaloby, tak tieto už boli predmetom prieskumu krajského súdu v zmysle odvolacích námietok sťažovateľky. Na tie krajský súd v napadnutom rozsudku reagoval, svoje závery dôsledne odôvodnil a najvyšší súd sa s nimi stotožňuje.

23. Najvyšší súd napokon konštatuje, že procesným postupom okresného a krajského súdu nedošlo k porušeniu práv sťažovateľky tak, ako ich uviedla, a prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP ani § 421 ods. 1 písm. a) CSP nie je daná, čo viedlo k odmietnutiu dovolania v zmysle § 447 písm. c) CSP.

II.

Argumentácia sťažovateľky

24. Argumentácia sťažovateľky spočíva najmä v tvrdení, že:

- a) krajský súd sa stotožnil so závermi okresného súdu, pokiaľ ide o konštatovanie, že sťažovateľka v konaní nerozporovala nárok žalobkyne, čo sťažovateľka popiera,
- b) dôkazné bremeno mala podľa sťažovateľky znášať výlučne žalobkyňa,
- c) sťažovateľka nebola v konaní mimo napádania aktívnej legitímácie žalobkyne pasívna,
- d) skutkové tvrdenia boli prednesené ešte za účinnosti OSP a okresný súd rozhodol po druhýkrát za účinnosti CSP,
- e) sťažovateľka namieta arbitrárnosť a nedostatočnú odôvodnenosť rozsudku krajského súdu a uznesenia najvyššieho súdu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

25. Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. k čl. 36 ods. 1 listiny) a čl. 6 ods. 1 dohovoru už judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhadu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto

v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07) a ich prípadné porušenie možno preskúmať spoločne.

26. Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že mu neušlo z pozornosti cyklické opakovanie námietok sťažovateľky obsiahnutých v ústavnej sťažnosti, ktorými namieta predovšetkým postup všeobecných súdov, pričom táto jej sťažnostná argumentácia už bola predmetom konania pred okresným, odvolacím a dovolacím súdom. Ústavný súd z dôvodu hospodárnosti a vzájomnej nadväznosti spojil vyhodnotenie ústavného prieskumu napadnutého rozsudku krajského súdu s vyhodnotením ústavného prieskumu napadnutého uznesenia najvyššieho súdu. Pokiaľ ide o námietky sťažovateľky uvedené v ústavnej sťažnosti, s tými sa vysporiadal už krajský súd tak, ako je uvedené. Z podania dovolania a ústavnej sťažnosti sa dá vyvodiť nesúhlas sťažovateľky s jeho závermi. Ústavný súd v naratívnej časti podrobne opísal postupy a závery všeobecných súdov na všetkých inštanciách a bolo by značne problematické konštatovať, že všeobecné súdy sa vecou sťažovateľky nezaoberali. Jej prípad bol odvolacím súdom na prvýkrát vrátený okresnému súdu práve z dôvodu dôslednejšieho prístupu k namietanej obrane zo strany sťažovateľky.

27. Ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre, poukazujúc na svoje ústavné postavenie (čl. 124 Ústavy Slovenskej republiky), opakovane zdôrazňuje, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), a preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách.

28. Ústavný súd teda nie je prieskumným súdom a úlohou ústavného súdu nie je suplovať orgány verejnej moci, ktorým prislúcha interpretácia zákonov v rámci ich právnym poriadkom upravenej pôsobnosti a právomoci. Z ústavného postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať len také rozhodnutia orgánov verejnej moci, prostredníctvom ktorých došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, resp. také, kde k porušeniu základného práva alebo slobody došlo v konaní, ktoré vydaniu samotného rozhodnutia predchádzalo. Skutkové a právne závery príslušného orgánu verejnej moci môžu byť teda predmetom kontroly vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (porov. I. ÚS 12/05, II. ÚS 410/06, III. ÚS 119/03, IV. ÚS 238/07).

29. Z vyjadrení krajského súdu je zrejmé jeho vyhodnotenie skutkového stavu, ako aj postoj k včasnému predkladaniu dôkazov stranami sporu bez ohľadu na to, ktorý procesný kódex je aktuálne účinný. Jeho hodnotiace skutkové, ako aj právne závery nevybočujú z pravidiel formálnej logiky. Najvyšší súd sa so závermi krajského súdu plne stotožnil, čo viedlo k vylúčeniu dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP. Zároveň dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP nie je daný, pretože v dovolaní chýba jasné vymedzenie nesprávneho právneho posúdenia veci, ktorým sa ako okresný, tak krajský súd odklonili od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, pričom ju nie je možné vyvodiť ani zovšeobecnením obsahu dovolania. Pokiaľ ide o tvrdené nedostatky

neurčitého zmluvného vzťahu, tie uviedla sťažovateľka po prvýkrát, v dôsledku čoho na nich najvyšší súd neprihliadal.

30. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať ústavnú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 348/2019).

31. Závery, ku ktorým všeobecné súdy dospeli, nemožno označiť za svojvoľné (arbitrárne). Sťažovateľke nebolo znemožnené, aby predkladala vlastné dôkazy, prípadne sa vyjadrovala ku skutkovému stavu. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom krajského a najvyššieho súdu nestotožňuje, nestačí na prijatie záveru o zjavnej arbitrárnosti ich napadnutých rozhodnutí. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom.

32. Ústavný súd dospel pri predbežnom prerokovaní k záveru, že napadnuté rozhodnutia neboli spôsobilé porušiť základné práva a práva sťažovateľky, ktoré označila v ústavnej sťažnosti. Ústavná sťažnosť je vo vzťahu k najvyššiemu súdu aj krajskému súdu zjavne neopodstatnená a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov odmietnutá.

33. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky uplatnenými v jej ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. júla 2022

Peter Straka
predseda senátu